

Glistrup (FP):

Enhver befolkningsgruppe kan altid finde vældig gode argumenter for, at netop den skal slippe billigere i skat. Det kan man, når man er lønmodtager, når man er selvstændig erhvervsdrivende, når man er pensionist, eller når man er parcelhusejer, eller hvad i alverden man ellers er. En gang imellem får man altså også skatteministeren til at hoppe på at fremsætte et forslag om, at nu skal man begunstige denne eller hin gruppe, og det er altså nu lykkedes for aktionærene at nå frem til at kunne gennemføre et sådant krav.

Det er jo sådan, at alle grupper selvfølgelig har deres interesseorganisationer, som kan finde vældig gode argumenter, og det gælder også aktionærene. Det, som de jo altid trækker af stalden, når de skal have særlige lempelser, er, at de taler om denne forfærdelige dobbeltbeskatning, og så kan man jo begynde at spørge: hvor meget ligger der i grunden i det med dobbeltbeskatningen?

Ja, for de langt, langt fleste danske aktieselskabers vedkommende, numerisk vel omkring 90 pct. eller mere, er det oplagt, at der ikke ligger et lod af argument i det med dobbeltbeskatningen, for det er simpelt hen fåmandsselskaber, der selv frivilligt har valgt at være aktieselskaber. De har i langt de fleste tilfælde gjort det, fordi det er skattemæssigt lettere at være aktieselskaber end at være personlige firmaer. Derfor tør det siges ganske åbenbart, at det ikke er det, at man bliver dobbeltbeskattet, men det, at man kun bliver tredjedelsbeskattet eller 60 pct. beskattet eller et eller andet andet, der i hvert tilfælde ligger under 100 pct. beskatning, som er skatteproblemet i relation til de selskaber.

Bevares, så er der nogle selskaber tilbage, som man måske særlig kender til inden for Industrirådet, hvor man med en vis ret kan komme med dobbeltbeskatningsbetragtningerne, men at det, sammenlignet med de mange uretfærdigheder, som man i øvrigt finder inden for skattelovgivningen, skulle være noget særlig væsentligt moment, vil jeg dog trods alt tillade mig at benægte.

Det er i hvert tilfælde fuldstændig overdrevet, når vi lige hørte hr. Anders Andersen fortælle her fra talerstolen, at et forslag

som dette ville føre til, at man skulle få interesse for at gå ind i risikofyldte investeringer og trække flere mennesker til for at investere i aktier og lignende ting.

Dette forslag går ud på, at man skal smide 93 mill. kr. af skattevæsenets penge ud specielt på denne særlige lille gruppe, som der her er tale om, og deraf går de 33 mill. kr. til de mennesker, fysiske personer, der kunne tænkes at begynde at investere noget mere i aktier af den ene eller anden art.

Tror man virkelig, at en sådan lempelse, der går ud på, hvis man endelig tager det klassiske dobbeltbeskatningsregnestykke igennem, at de får nedsat deres beskatningsprocent fra 74,80 til 71,02 pct., skulle føre til, at der var en bunke, der så pludselig strømmede til og sagde: hu-hej, nu vil vi rigtignok til at investere i risikovillig kapital, nu vil vi gå ind og være aktionærer, for nu skal vi ikke betale 74,80 pct., nu skal vi betale 71,02 pct., og man så tænker sig til, at man gør det mod al den flom af papir, som vi skal igennem med alle de skemaer og blanketter, som man nu skal udfylde som aktionær og selskab og skattevæsen, og finde ud af at efterberegne og lave om, frem og tilbage i én køre, som dette forslag går ud på? Det tør vistnok siges, at effekten af det meget mere papir, kontrol og systemer, som de mennesker, det her drejer sig om, jo ikke vil forstå en brik af, vil virke væsentlig mere afskrækkende for dem fra at gå ind og investere risikovilligt, end disse sølle 33 mill. kr. vil hjælpe.

Men det er jo rigtigt, at ud over de 33 mill. kr. bruger ministeren 60 mill. kr., nemlig 47 mill. kr. på, hvad andre aktieselskaber, som ikke er moderselskaber, kan få, og så 13 mill. kr. på at lave nogle datterselskabsregler. Lovforslagets § 1, nr. 2, er da det mest positive i dette forslag og er ganske givet et teknisk fremskridt i retning af at gøre datterselskabsreglerne væsentlig bedre end dem, vi arbejder med i øjeblikket. Om det så er 13 mill. kr. værd, kan man diskutere, men alt det andet er tilbage-skridt, for det er bare at skabe papir og besværligheder. Og så hjælper det jo ikke engang i forhold til EF, for der er jo ingen tvivl om, at når EF engang får sig nærklet færdig med at få lavet sine direktiver på